

Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av augusti 2015

I stort sett hela Mellanöstern är på olika sätt indraget i våldsspiralen, vilket återspeglas i denna artikelsamling där det ingår texter som handlar om Syrien, Turkiet, Irak, Libyen och Jemen.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under denna sommar (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av augusti 2015](#), [Vänsterpress om Turkiet – början av augusti 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – månadsskiftet juli-augusti 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av juli 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av juli 2015](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – juni 2015](#).

Martin Fahlgren 29/8 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Nya krav på sanktioner mot Syrien</i>	<i>1</i>
<i>Medieskugga över krigshärjat Jemen</i>	<i>2</i>
Internationalen	4
<i>Nuri al-Maliki kan ställas inför rätta efter irakiska protester</i>	<i>4</i>
Offensiv	5
<i>Turkiet: Desperat våldsregim utlyser nyval</i>	<i>5</i>
<i>"Alla har släktingar som dött i kampen mot IS"</i>	<i>6</i>
Proletären.....	8
<i>Öppning för politisk lösning i Syrien?</i>	<i>8</i>
<i>"Libyerna har fått nog av kaosen"</i>	<i>11</i>

Arbetaren

Nya krav på sanktioner mot Syrien

Thalif Deen, IPS

Arbetaren 26/8 2015

Omkring 220 000 människor har dödats, över en miljon skadats och 7,6 miljoner tvingats på flykt sedan krigets början. Trots det har FN:s säkerhetsråd inte kunnat enas om att införa vapenembargo mot den syriska regimen.

Ryssland som är en av de permanenta medlemmarna med vetorätt i FN:s säkerhetsråd är fortsatt motståndare till alla försök till militära sanktioner mot den syriska regimen. Landet är den största enskilda vapenleverantören till Syrien och har varit det sedan 1970 när ett samarbetsavtal undertecknades mellan länderna.

Syrien har över 200 ryska stridsflygplan, dussintals ryska attackhelikoptrar och markbaserade missiler, mängder av stridsvagnar, raketgevär, luftvärnskanoner, granatkastare och haubitsar. Det mesta köptes in på 1970- och 1980-talet och är i stort behov av reparationer eller av att ersättas. Men likt andra militära avtal ingår underhåll, service, reparationer och utbildning i avtalet med Ryssland.

Enligt den senaste rapporten från Forecast International, en amerikansk analysfirma som studerar försvarssektorn, hade Syrien tidigare 3 000 till 4 000 militära rådgivare och de flesta av dem var stationerade i Damaskus.

Ryssland skrev också av militära skulder som uppkommit under Sovjettiden på motsvarande omkring 82 miljarder kronor vilket banade väg för nya vapenavtal i januari 2005 – vilket säkerställde den syriska regimen militära överlevnad i förhållande till grupper som Islamiska staten.

Peggy Hicks vid Human Rights Watch säger att Rysslands motstånd mot ett vapenembargo är ett faktum men att Syriens flagranta nonchalans för krigets lagar och säkerhetsrådets resolutioner kräver verkliga åtgärder, inte bara mer retorik.

– Att förse Syrien med vapen medan styrkorna begår brott mot de mänskliga rättigheterna kan innebära att man medverkar till dessa brott. Det väcker frågan om straffrättsligt ansvar för vapenleverantörer, säger hon.

Peggy Hicks menar att ett vapenembargo inte är en perfekt lösning men att det är en enkel åtgärd som inte kostar mycket att införa och som skulle göra det svårare för den syriska regimen att anskaffa nya vapen som skulle användas mot civila.

– Om säkerhetsrådet skulle vidta åtgärden att införa ett vapenembargo skulle det också skicka en kraftig signal till Syrien om att de urskillningslösa attackerna mot civila måste få ett slut.

FN:s undergeneralsekreterare Jeffrey Feltman betonade i november att säkerhetsrådets sanktioner har varit effektiva tidigare – när det gällt Afghanistan, Angola, Haiti eller det forna Jugoslavien.

– Det är inte en perfekt åtgärd, men det är utan tvekan något som fungerar, säger Jeffrey Feltman.

Sedan de första sanktionerna infördes mot Sydrhodesia (dagens Zimbabwe) 1966 har FN:s säkerhetsråd infört 25 sanktionsregimer mot olika länder – antingen i syfte att lösa en konflikt, bekämpa terrorism eller förhindra spridning av kärnvapen eller andra massförstörelsevapen.

För närvarande finns inom FN 15 pågående sanktionsregimer mot olika länder – det högsta antalet i FN:s historia.

Sedan kriget i Syrien inleddes 2011 har både Ryssland och Kina stoppat fyra resolutioner mot al-Assads regim.

Human Rights Watch uppmanade i juli FN:s säkerhetsråd att införa ett vapenembargo mot den syriska regimen efter upprepade flygattacker mot marknadsplatser och bostadskvarter.

– Bombningar av marknader fulla av försäljare och kunder mitt på ljusa dagen visar på den syriska regeringens chockerande brist på respekt för civila, säger Nadim Houry vid Human Rights Watch.

I februari 2014 godkände säkerhetsrådet en resolution med kravet att alla anfall mot civila upphör såväl som urskillningslösa attacker i tätbefolkade områden. I augusti upprepade säkerhetsrådet sina krav.

Human Rights Watch menar att säkerhetsrådets medlemmar inte utkrävt ansvar genom att man ej infört sanktioner. Enligt Human Right Watch bör ett vapenembargo införas omedelbart.

Medieskugga över krigshärjat Jemen

Cecilia Irefalk

Arbetaren 21/8 2015

Människorättsorganisationer slår nu larm om att det krigsdrabbade Jemen befinner sig på gränsen till en humanitär katastrof. Samtidigt fortsätter striderna och luftangreppen, ledda av Saudiarabien och med de shiaislamistiska Huthirebellerna som mål.

Angreppen avlöser varandra i krigets Jemen. I tisdags anföll stridsflygplan från den saudiskeledda militärkoalition som invaderat landet rebellposter i hamnstaden Hodeida. Sammandrabbningar ägde också rum i Jemens tredje största stad Ta'iz.

Under de senaste månadernas strider har åtskilliga civila fått sätta livet till i det krigsdrabbade landet. Över 1 700 människor beräknades i slutet av juli ha dödats och fler än 3 800 skadats i flyganfall och stridigheter sedan invasionen i mars.

En ny rapport från Amnesty International sätter fokus på utvecklingen i just staden Ta'iz och i Aden i södra Jemen. Amnesty beskriver attackerna som både ”lagstridiga koalitionsledda flyganfall i tätbefolkade bostadsområden” och ”markattacker från väpnade grupper som stödjer, respektive är fientligt inställda till, Huthirebellerna”.

– Civilbefolkningen i södra Jemen har varit fångade i den dödliga korselden mellan Huthirebeller och deras motståndare samtidigt som de har fått utstå det ständiga hotet från flyganfall. Alla parter i konflikten har visat en skoningslös likgiltighet inför civilbefolkningens säkerhet, säger Donatella Rovera på Amnesty International i ett pressmeddelande.

Men utöver de direkta konsekvenserna av stridigheterna slår människorättsorganisationer larm om den långsiktiga påverkan på människors vardag. Unicef menar att de indirekta effekterna av kriget kan vara minst lika omfattande som de direkta.

6,5 miljoner människor i Jemen befinner sig nu på gränsen till svält. Varannan invånare, närmare 13 miljoner människor, måste enligt hjälporganisationen Oxfam kämpa för att få mat på bordet varje dag.

Krigssituationen i Jemen är komplex, och jämfört med andra väpnade konflikter i regionen, svagt rapporterad i svenska medier.

Sedan landets förre president Ali Abdullah Saleh tvingats bort från sin post 2012, i kölvattnet av arabiska våren och de omfattande folkliga protesterna i Jemen, kom han under de följande åren att bygga en allians med sin regims forna ärkefiender, den nordliga shiitiska rebellgruppen Ansar Allah, mer känd under beteckningen ”Huthirebellerna”.

I september förra året tog rebellerna kontroll över huvudstaden Sana’a, och i mars flydde Ali Abdullah Salehs efterträdare på presidentposten, Abd Rabbuh Mansur Hadi, landet. Det fick en koalition av länder, ledda av grannlandet Saudiarabien och understödda av USA, att invadera Jemen.

Bedömare betecknar det krig som följt som ett ”proxykrig”, det vill säga ett krig där mäktigare externa makter slåss om inflytandet. I det här fallet handlar det om shiamuslimska Iran, som stödjer Huthirebellerna, och det USA-stödda sunnimuslimska Saudiarabien, som stödjer president Hadi och som inte vill låta sig utmanas i ställningen som regional stormakt.

Hjälporganisationer beskriver hur den humanitära situationen i Jemen på kort tid nått katastrofala nivåer. Det torra ökenlandet importerar i vanliga fall 90 procent av de livsmedel som konsumeras och hade redan innan stridigheterna en av världens högsta undernäringssiffror. Oxfam beräknar att bara 20 procent av livsmedelsbehovet utifrån kunnat tillgodoses sedan i mars.

Unicefpersonal uppger att minst 365 barn har dödats i kriget sedan i mars.

– Men hur tragiska dödsfallen och skadorna bland barn än är kan de indirekta effekterna av våldet orsaka långt fler dödsfall bland barnen på sikt, och en hel generation kan komma att påverkas, säger Unicefs regionala verksamhetschef Peter Salama till den brittiska tidningen *The Guardian*.

Fakta

Bakgrund till kriget i Jemen

2004: Hussein al-Huthi i den nordliga provinsen Sa’da utropar en regional väpnad resning mot president Ali Abdullah Salehs regim. Hussein al-Huthi dödas kort därefter.

2011: Arabiska våren når Jemen och tiotusentals människor, däribland även Huthianhängarna (organisationen Ansar Allah), intar gatorna och kräver politiska reformer. Våldsamheter följer i landet.

2012: President Saleh tvingas bort, och hans vicepresident Abd Rabbuh Mansur Hadi tillsätts efter ett presidentval där han är ende kandidat. Huthi-anhängarna bojkottar valet.

2014: Huthiresningen har spridit sig från Sa’daprovinsen till andra delar av landet, med den störtade president Saleh nu på rebellernas sida. Huthirebeller tar kontroll över huvudstaden Sana’a i september.

2015: President Hadi flyr Jemen i mars. En saudiskedd koalition med flygunderstöd från Egypten, Marocko, Jordanien, Sudan, Kuwait, Förenade Arabemiraten, Qatar och Bahrain invaderar landet för att bekämpa Huthirebellerna.

Internationalen

Nuri al-Maliki kan ställas inför rätta efter irakiska protester

Arash Hakimnia

Internationalen 20/8 2015

- **Förre vicepresidenten ses som ansvarig till att Mosul övergavs**
- **Nuvarande premiärministern beredd att offra Nuri al-Maliki**
- **”Kosmetiska förändringar” anser irakisk statsvetare**

Iraks parlament krävde på tisdagen att förre premiärministern och fram tills förra veckan vicepresidenten Nuri al-Maliki ska ställas inför rätta för sin roll i staden Mosuls fall. Det var i september 2014 som regeringsstyrkor övergav Mosul när Islamiska Staten ryckte fram. Korrupta befattningshavare utpekades i en försvarsrapport till parlamentet som orsaken till att staden övergavs. Förutom al-Maliki pekades fler än 30 andra personer ut som ansvariga, enligt Euronews.

Om al-Maliki och de andra verkligen ställs inför rätta är det ytterligare ett drag från nuvarande premiärminister Haider al-Abadi som svar på de anti-korruptionsprotester som skakar landet. Förra söndagen avskaffade han posterna för vicepresident och ministrar för bland andra mänskliga rättigheter sedan parlamentet gett regeringen klartecken att minska byråkratin.

Ilskan mot korruptionen och arbetslösheten samt de ständiga elavbrotten i sommarhettan har de senaste veckorna fått tusentals irakier ledda av unga aktivister att ta till gatorna. Trötta på de shia-islamistiska partiernas oförmåga att lösa problemen har många även rest paroller mot sekterismen.

Aktivisterna försöker hålla de etablerade partierna utanför rörelsen. Men anhängare till al-Maliki och shiitiska miliser har deltagit i protesterna. Det sågs som att Iran-lojala krafter försöker underminera al-Abadi och att miliserna höjer sina politiska ambitioner. Det fick den respekterade storayatollan al-Sistani att för två veckor sedan gripa in och kräva enighet i kampen mot korruptionen, enligt Wall Street Journal. Denna nyvunna politiska roll för storprästen väcker samtidigt farhågor bland sekularister.

Men vissa bedömare tror inte att premiärminister al-Abadi ens har makt nog att genomföra åtgärder mot korruptionen. Han ersatte sin föregångare al-Maliki som en kompromisskandidat i september 2014. Al-Maliki blev vicepresident och fortsatte utöva inflytande över flera miliser. Den irakiske statsvetaren Ihsan Shimari tror inte att politikerklassen på allvar kommer stävja korruptionen:

– Politikerna har hänvisat till konstitutionen och sagt att de inte kan acceptera vissa förändringar, sade han till brittiska *The Guardian* (17/8). Samtidigt kunde de inte säga att de motsätter sig al-Sistani. Så de var tvungna att ge upp något här. Kosmetiska förändringar åtminstone. De religiösa partierna sitter i samma båt. Jag misstänker att de kommer gå med på förändringar, men göra sig av med dem senare. Då är det tillbaka på ”business as usual”. Hittills har upproret varit fredligt och inte bemötts av kulor och repression. Men det kvarstår att se om protesterna kommer lyckas genomdriva den förändring många irakier av allt att döma törstar efter.

Offensiv

Turkiet: Desperat våldsregim utlyser nyval

Kristofer Lundberg

Offensiv 26/8 2015

Specialstyrkor stormar en kurdisk by för att slå ned en demonstration mot statens våld.

Det turkiska parlamentsvalet den 7 juni var en framgång för det prokurdiska vänsterpartiet HDP och ett nederlag för president Erdoğan's styrande AKP som blir allt mer islamistiskt.

Att HDP fick otroliga 13 procent har gett självförtroende till den kurdiska minoriteten och vänstern.

Efter valnederlaget och misslyckandet med att bilda en ny regering har AKP med hänvisning till ”terrorhotet” startat krig mot vänstern och PKK samt utlyst nyval till den 1 november. Regimen hoppas att kriget mot PKK och ”terrorismen” ska ge röster. Men färskas opinions-

undersökningar ger AKP samma siffror som i valet i juni och stödet till HDP pendlar från 12,8 till dryga 14,1 procent.

I skydd av regimen angrepp och retorik genomför fascistiska Grå vargarna attacker mot kurdiska butiker, restauranger och civila.

President Erdoğan har anammat en militär chockdoktrin i hopp om att ett polariserat och splittrat Turkiet ska ge honom majoritet i det nyval som ska hållas senare i år.

Den 1 augusti bombades staden Zergele i Baschur (irakiska Kurdistan) i ett luftangrepp mot civila med dödlig utgång, sedan dess har bomberna fortsatt att falla över södra Kurdistan samtidigt som polis och militär genomför räder i Bakur (Norra Kurdistan, Turkiet).

Ökad repression mot fredsaktivister och vänstern inne i Turkiet var en del av krigsinsatserna, som inleddes efter att 33 socialister mördats i ett självmordsattentat i Suruç den 20 juli. Bara dagar efter terrorattentatet inledde Turkiet sina flygbombningar över Kurdistan, både i Baschur och Rojava.

Den turkiska armén har belägrat och angripit en rad städer och byar. Vittnen avslöjar utomrättsliga avrättningar, försvinnanden och statsterrorism.

Regimens militära offensiv riktas mot Kurdistans arbetarparti (PKK) som står nära HDP, men bomberna faller främst över civila byar. Erdoğan anklagar HDP-ledaren Selahattin Demirtaş för uppvisning och för att ”styra PKK” och hotar att åtala honom. Mot AKP:s och Erdoğan våldsamma offensiv står kurderna och vänstern.

De som har den kollektiva kraften att stoppa kriget och se till att nyvalet genomförs utan fusk är den organiserade arbetarklassen.

Bara massornas enighet, solidaritet och kamp kan besegra den turkiska staten. HDP bör fokusera på att bygga stöd i fackföreningsrörelsen, uppmana till strejker och andra massprotester och enat försvar mot AKP och de Grå vargarna med målet att forma en stark enhetsfront mellan turkiska och kurdiska arbetare med ett demokratiskt och socialistiskt alternativ till den turkiska regeringens reaktionära politik.

Samtidigt bör man använda det massiva stödet i Bakur med uppemot 80 procent för att bygga en folkmakt baserad på arbetarnas och de fattigas organisering underifrån. Viljan till detta ses redan i att en rad städer börjat utropa autonomi – i Silvan, Batman, Cizre, Van, Diyarbakır, Varto med flera städer. Turkiet svarade med att sätta in militär och specialstyrkan ockuperar staden Silvan.

”Alla har släktingar som dött i kampen mot IS”

Kimberley Taylor

Offensiv 26/8 2015

Efter besöket i Osmaniyes flyktingläger (läs förra veckans *Offensiv*) på den nordvästra syriska gränsen mot Turkiet fortsatte jag och min tolk vidare österut för att besöka två flyktingläger nära Gaziantep.

Flyktinglägret Kilis hyser 15 000 personer och är till fullo fyllt. Det ligger precis på den turkisk-syriska gränsen och är strikt kontrollerat, vilket gjorde att jag inte kunde ta mig in hur mycket jag än förhandlade.

Även att fotografera var förbjudet, men jag lyckades ta några bilder i smyg. De flesta jag pratade med utanför lägret var rädda för att tala om sin situation.

Jag bad om att få ta ett foto på en grupp kvinnor och barn som levde utanför lägret. De var oregistrerade flyktingar, vilket innebär att de kom in i Turkiet via ”olagliga” metoder och inte

genom den officiella passagen. Att ta sig in i Turkiet på detta sätt innebär att de inte registreras och därmed inte får något härbärge eller stöd och måste rå sig själva.

Tjugoåriga Ahmed berättade:

– Jag bor inte i lägret, utan jag bor utanför i mitt eget tält. Jag var i ett läger inne i Syrien under en tid innan jag beslutade mig för att ta mig till Turkiet.

– När jag kom till Turkiet svor jag på att jag inte skulle låta min familj leva så igen. Jag ville kolla det här lägret innan jag ansökte om en plats här, men jag måste registrera mig innan de släpper in mig. Om jag registrerar mig och förhållandena där inne är lika illa tillåts jag inte att flytta någon annanstans i Turkiet. Så min familj och jag har levt utanför lägret i två år nu.

Lägren är strikt kontrollerade och många flyktingar lever utanför.

Nästa läger jag besökte låg i närheten av staden Nizip. Min tolk och jag försökte komma in via olika förhandlingsmetoder. Men till slut sa man att jag var tvungen att träffa guvernören av Nizip för att få tillåtelse att åka in i lägret. Han sa dock att:

– Om jag kunde släppa in dig skulle jag det. Men du behöver åka till Ankara för att få tillstånd från staten.

Efter det åkte jag i min ilska och envishet tillbaka till lägret för att ta fotografier utanför. Jag lyckades ta några innan vakterna stoppade mig och jag var tvungen att låtsas radera dem.

Sedan åkte vi mot platsen i Suruç där 33 socialistiska fredsaktivister mördades och över hundra till skadades i en bombattack den 20 juli. Min tolk hade förlorat en vän i attacken. När vi anlände till kulturcentret där dådet ägde rum möttes vi av en arbetare som bevittnat dådet, som berättade:

– Oavsett hur mycket vi rengör marken och träden blir det aldrig rent från dådet. Det var armar och ben överallt. Polisen kom omedelbart och spärrade av hela området, men då kunde inte ambulansen komma in, varför vi fick köra dem till sjukhuset själva. De mördade var fredsaktivister. Det känns som om kriget vinner över freden varje gång.

Vi gick sedan mot ett närliggande läger och blev mirakulöst nog inbjudna av föreståndaren med öppna armar. Inuti containerhem levde familjer från Kobanê.

– Vi kallar detta ”släktingar till martyrs läger”. Alla här är från Kobanê och har släktingar

som dog i kampen mot IS.

Från män, kvinnor och barn i alla åldrar i lägret hörde jag samma sak om och om igen: ”Min bror var en kätte!”, ”Min syster stred mot IS!”, ”Jag ska också strida mot IS” med mera. Många hade fotografier från deras modiga släktingar hängandes på väggarna, inramade med YPG/YPJ-flaggor, banderoller.

Proletären

Öppning för politisk lösning i Syrien?

Patrik Paulov

Proletären 26/8 2015

IS-soldater i syriska Raqqa. Organisationen växande herravälde har ökat intresset i väst för att hitta en politisk lösning på konflikten. Men ännu är freden långt borta.

Utvecklingen i Syrien spretar. Å ena sidan pågår en diplomatisk offensiv för att finna en väg ur den fasansfulla konflikten och förena regering och opposition mot Islamiska statens expanderande terrorväldet. Å andra sidan fortsätter stödet utifrån till de rebeller som bekämpar regeringsarmén och därmed försvagar kampen mot IS.

Låt oss börja med den intensifierade diplomatin. Det har de senaste månaderna tagits flera initiativ och hållits åtskilliga möten om Syrienkonflikten i de länder som på något sätt är inblandade.

Ryssland är en nyckelspelare i processen att finna en politisk lösning. Utrikesminister Sergej Lavrov och andra ryska regeringsföreträdare har rest runt i Mellanöstern och bjudit in till samtal i Moskva. Bland dem som besökt den ryska huvudstaden finns Saudiarabiens utrikesminister och den utlandsstödda oppositionen, Syriska nationella koalitionen.

Från diplomatikällor och Mellanösternexperter beskrivs en ökad öppenhet inför dessa initiativ. En förklaring till det är de förödande följderna som Syrienkriget fått i form av stärkta terroristgrupper, ökad instabilitet i regionen och en flyktingkatastrof som alltmer tränger sig på Europa.

Att Islamiska staten, Jabhat al-Nusra och övriga al-Qaidainspirerade grupper i Syrien och grannlandet Irak vuxit fram som ett resultat av västvärldens, Turkiets och Golfstaternas agerande är ett faktum. Så länge deras huvudsakliga roll var att strida mot den syriska regeringsarmén och slå sönder Syrien tjänade dessa grupper västimperialiserns intressen.

Men med Islamiska statens upprättande av ett kalifat i delar av Syrien och Irak har situationen förändrats. Ett starkt IS med ambitioner att expandera kalifatet har blivit ett hot mot västvärldens och dess allierades intressen i Mellanöstern.

Det är mot denna bakgrund som Ryssland börjat få gehör i arbetet för en politisk lösning på konflikten och skapandet av en front mot IS inom och utom Syrien.

Ett tecken på att tidigare stängda dörrar öppnats på glänt är att den syriska regeringen välkomnats för samtal i "fiendeland". Den syriske utrikesministern Walid Muallem reste i början av augusti till Oman. Det var Syriens första officiella besök i någon av Golfstaterna sedan 2011.

President Bashar al-Assads säkerhetsrådgivare Ali Mamlouk rapporteras också ha gjort resor till bland annat Saudiarabien, det land som ihärdigast backat upp extremistrebellerna i Syrien.

FN:s säkerhetsråds uttalande om Syrien från den 17 augusti ska ses som en del i de något öppnare stämningarna i väst inför en förhandlingslösning. Uttalandet utgör ett stöd till FN-sändebudet Staffan de Misturas pågående arbete utifrån den fredsprocess som initierades i Genève 2012.

Venezuela framförde som enda medlem i säkerhetsrådet sitt avståndstagande från delar av uttalandet. Bland annat framhåller Venezuela att skrivningarna om tillsättandet av en övergångsregering kränker Syriens suveränitet och ignorerar den roll som landets nuvarande regering har i kampen mot terrorismen.

"Om Assadregeringen besegras kommer IS svarta fana att vaja över Damaskus", varnade Rafael Ramírez, Venezuelas representant i säkerhetsrådet. Rafael Ramírez poängterade att stödet utifrån till terroristgrupper i Syrien måste upphöra.

Venezuelas invändningar är befogade. Det finns i det storpolitiska spelet kring Syrien en stor risk för att de länder som från första stund varit inblandade i konflikten också försöker diktera dess lösning – ovanför huvudet på det syriska folket och dess legitima regering.

Men FN-uttalandet framhåller på samma gång principer som är nödvändiga för att få ett slut på det fasansfulla kriget, finna en politisk lösning för framtiden och förenas mot IS och terrorismen.

I uttalandet fastslås att det måste till en "syriskledd politik process" för en politisk övergång som möter det syriska folkets behov och ger folket möjlighet att "självständigt och demokratiskt forma sin framtid".

Den syriska oppositionens ständiga krav på att Bashar al-Assad och andra nuvarande ledande politiker ska utestängas från framtida positioner finns inte med.

Det är en viktig markering. För om andra länder börjar bestämma vilka som ska kunna väljas till politiska poster i Syrien så vore det att frånta det syriska folket rätten att "självständigt och demokratiskt forma sin framtid".

Oppositionen påstår fortsatt att det är de och inte Assadregeringen som har folket bakom sig. Om det finns minsta sanning i detta så borde de rimligen inte ha något emot att i ett kommande val låta syrierna fritt välja sina ledare.

Eller beror deras fixering på Assad på att de själva liksom som alla seriösa Syrienkännare inser att den sittande presidenten har en folklig förankring som ingen oppositionsledare kan mäta sig med?

Viktigt i uttalandet från säkerhetsrådet är att det följer tidigare FN-resolutioner och stämplrar inte bara IS utan också Jabhat al-Nusra och andra al-Qaidagrupper som terrorister. I texten framförs kravet att alla parter måste engagera sig för få ett slut på dessa grupperns terroristhandlingar.

Det är en skrivning som riktar sig mot Turkiets, Saudiarabiens och andra inblandade staters agerande. Men det reser också krav på den syriska oppositionen och dess väpnade grupper. I ”befriade områden” står ju dessa sida vid sida med al-Qaida.

Den ökade diplomatiska aktiviteten är ett faktum. Att fler är beredda att åtminstone diskutera en politisk lösning på den syriska tragedin är positivt. Dödandet, förstörelsen och den växande flyktingkatastrofen måste få ett slut.

Men hindren är många. Hur få till stånd en politisk lösning när den syriska oppositionen fortsatt hävdar att Assadregeringen är ett större problem än Islamiska staten? Hur skapa fred när stödet utifrån till de väpnade grupper, inklusive de som FN stämplrar som terrorister, fortsätter och striderna trappas upp?

De senaste månaderna har den syriska armén pressats hårt i olika delar av landet. En av de hotade städerna är Latakia vid Medelhavskusten, dit hundratusentals syrier flytt för att söka skydd undan väpnade rebeller. Men arméns möjligheter att försvara invånarna mot IS och övriga extremister försvåras av den utländska inblandningen.

Samtidigt som USA gav stöd åt FN-uttalandet om en politisk lösning satsas hundratals miljoner dollar på att i Turkiet utbilda en ny påstått ”moderat” rebellstyrka. Förra månaden sändes en första trupp på 54 man till Syrien.

Även om uppgiften enligt USA är att bekämpa Islamiska staten har dess befälhavare inte samma ensidiga fokus. I uttalanden från gruppen kallad Division 30 sägs att man ser al-Qaidagruppern Jabhat al-Nusra som sina bröder och står tillsammans med dem mot både Assad och IS.

Två USA-allierade stater som genom sina krigshandlingar försvårar kampen mot terrorismen är Turkiet och Israel.

Efter att Turkiet officiellt anslöt sig till kampen mot IS i juli började Natolandet istället bekämpa terrororganisationens motståndare. Upprepade attacker har genomförts mot kurdiska PKK:s styrkor i norra Irak. Dessa har tillsammans med de kurdiska YPG-styrkorna i norra Syrien gjort viktiga insatser för att slå tillbaka IS. Men i denna strid väljer Turkiet att agera som Islamiska statens flygvapen.

Israel har under de gångna åren utfört upprepade bombningar mot militära och civila mål i Syrien. Förra veckan genomfördes nya attacker på syrisk mark.

I denna region vid gränsområdet mot det ockuperade Golan är det terroristgruppen Jabhat al-Nusra och dess allierade som drar nytta av de israeliska attackerna mot den syriska armén. Här intar Israel rollen som al-Qaidas flygvapen.

Varje initiativ för att få ett slut på konflikten och som garanterar syrierna rätten att forma sin framtid är positivt.

Men så länge vissa makter fortsätter att underblåsa kriget är den efterlängta freden omöjlig.

”Libyerna har fått nog av kaoset”

Patrik Paulov

Proletären 19/8 2015

Demonstration i staden Bani Walid. För första gången sedan 2011 har den gröna rörelsen demonstrerat över hela Libyen.

Efter fyra år är tystnaden bruten. Libyer som fortsatt sympatiserar med den mördade Muammar Gaddafi och hans styre har runt om i landet gått ut på gatorna i protest mot förtrycket och de allt sämre levnadsförhållandena.

Fyra år har gått sedan Nato förklarade kriget mot Libyen vara en framgång. Idag är det uppenbart att bombningarna av landet resulterade i kaos och sönderfall.

I Libyen finns två konkurrerande regeringar och parlament som båda har en uppsjö av mer eller mindre fristående väpnade miliser knutna till sig. Dessutom har avsaknaden av en fungerande statsmakt gjort det möjligt för terroristgruppen Islamiska staten (IS) att ta kontroll över vissa områden.

En politisk kraft som i den internationella medierapporteringen lyst med sin frånvaro är anhängarna av Muammar Gaddafis gröna revolution och den av Nato störtade statsmakten. För fakta är att långt ifrån alla libyer välkomnade de mer eller mindre extrema rebeller som bombades till makten 2011.

Att det finns många människor som längtar tillbaka till Libyen såsom det var före 2011 har de senaste veckorna bekräftats av flera internationella medier. Den brittiska nyhetsbyrån Reuters med flera har rapporterat om hur libyer i olika delar av landet samlats till demonstrationer med gröna flaggor och porträtt av Gaddafi.

Det började efter att en domstol i huvudstaden Tripoli den 28 juli förkunnade domarna mot över 30 personer med kopplingar till Gaddafis styre. Bland dem som dömdes till döden fanns Saif al-Islam, son till Gaddafi.

Veckan därpå genomfördes demonstrationer mot dödsdomarna där deltagarna samtidigt visade sitt stöd för Gaddafis styre.

Protester ägde rum i städer i öster kontrollerade av den internationellt erkända regeringen med bas i staden Tobruk.

Protester ägde rum i västra och södra Libyen där den islamistiska Tripolibaserade regeringen och dess allierade miliser har makten. På flera håll bemöttes demonstranterna med våld.

Den största demonstrationen rapporteras ha ägt rum 7 augusti i Sabha, södra Libyens största stad. Mohammed från Sabha berättar för den Londonbaserade webbtidningen Middle East Eye att de små Gaddafivänliga manifestationer som tidigare ägt rum accepterats av stadens makthavare. Men när hundratals män, kvinnor och barn gick ut på gatorna blev bemötandet ett annat. Minst fyra personer uppges ha dödats när milis lojal med Tripoliregeringen sköt skarpt. Staden Sabha ligger i en landsdel med stora tillgångar av olja och bristvaran vatten.

Samma sak skedde Sirte, en hamnstad som ligger mitt emellan Tripoli i väster och Benghazi i öster. Det unika med Sirte är staden blivit Islamiska statens starkaste fäste i Libyen. De människor som trots varningar från IS vågade sig ut på gatorna skingrades med våld.

Den senaste veckan har läget i Sirte förvärrats efter att invånarna försökte driva ut IS ur staden. Uppgifter om antalet som dödats i striderna varierar, men det kan vara så många som 200. Flera medier, inklusive engelskspråkiga *Libya Herald*, rapporterar att IS genomfört massakrer och halshuggningar.

Sirteborna har tidigare beklagat sig över att myndigheterna inte hjälpt dem att bekämpa IS.

Vad det blir av detta folkliga missnöjet och vilken roll anhängarna av den störtade statsmakten kommer att spela för Libyens framtid återstår att se. Men den gröna rörelsens plötsliga mobilisering sprider viss oro bland dem som 2011 stödde Natokrigen.

I det Washingtonbaserade magasinet *Foreign Policy* målar Libyenexperten Mohamed Eljarh upp följande bild:

”Dessa pro-Gaddafiprotester har potentialen att bli en nationell rörelse mot 2011 års revolution, inte minst på grund av ett växande antal libyer är djupt besvikna på resultatet. Efter fyra år av försämrade säkerhet och nära nog en kollaps av den offentliga servicen ifrågasätter många logiken bakom störtande av Gaddafiregimen – som trots allt var tänkt att göra livet bättre.”

Mohamed Eljarh, som är bosatt i Libyen, menar att många fortfarande uttrycker en ilska mot förtrycket under Gaddafis 42-åriga maktinnehav. Men han konstaterar samtidigt att ”det nu finns en växande samsyn om att de grymheter och övergrepp som begåtts av grupper efter Gaddafi vida överstiger de brott som begicks av Gaddafiregimen under dess styre”.

En liknad förklaring till missnöjet ges i *Middle East Eye* av Mohamed från Sabha:

”Alla har fått nog av denna fruktansvärda situation och folk kan inte längre hålla tyst [...] De flesta libyer vill bara ha ett lugnt liv. De bryr sig inte om vem som tar över eller kontrollerar Libyens pengar, de vill bara ha ett behagligt liv. Det är därför Gaddafi kunde stanna vid makten i 42 år. Lönerna betalades ut i tid, våra livsnödvändigheter var kraftigt subventionerade och det var billigt att leva.”